

Præsident Heber J Grant

1. DECEMBER
87. AARGANG

NUMMER 23
25 ØRE

JESU KRISTI KIRKE AF
SIDSTE DAGES HELLIGE

SKANDINAVIENS STJERNE

GRUNDLAGT 1851.

Nr. 23. | 1. December 1938 | 87 Aarg.

INDHOLD:

KOMMENDE ARTIKLER —

Den Danske Missions Historie

Mormonerne er bedre end deres Rygte.

Mark B. Garff,
Redaktør

Orson B. West,
Medredaktør

Adresse:
Priorvej 12. København F.

OLAF MORTENSEN. BLAAGAARDSG. 36 D

SKANDINAVIENS STJERNE, Organ for den danske Mission Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, udkommer den 1. og 15. hver Maaned. Pris 25 Øre pr. Nummer, 6 Kr. pr Aar.

Et Ord til Ungdommen

af Præsident Heber J. Grant.

Det er mig altid en stor Glæde at mødes med Ungdommen. Det er meget svært for mig at forstaa, at jeg er, hvad man i Almindelighed kalder en meget gammel Mand. Jeg tror, min Aand er lige saa ungdommelig som nogensinde. Jeg glæder mig over at kunne være sammen med Ungdommen; jeg elsker at være med i deres Leg og Sport. Sandt nok kan jeg ikke saa aktivt tage Del i deres Foretagender, som jeg kunde ønske, men jeg er lykkelig i Selskab med Ungdom, og for mig er den Kendsgerning, at Aanden ikke tilsyneladende bliver gammel, et af Beviserne paa Sjælens Udødelighed. Jeg kommer til at tænke paa engang at have læst om forhenværende Præsident Adams, der en Dag traf en Ven paa Gaden, som sagde: »Hvordan har Præsident Adams det i Dag?«

»O,« sagde han, »Præsident Adams har aldrig haft det bedre i sit Liv, har aldrig følt sig yngre, har aldrig været i bedre Kondition, men det Hus, han bor i, er ved at blive temmelig gammelt, og han haaber, at han i nær Fremtid kan faa et bedre.«

Jeg haaber, at jeg stadig maa være i Besiddelse af denne Ungdommens Glæde. Jeg haaber, at jeg maa føle mig lige saa interesseret i Ungdomsforeningssagen i de næste ti Aar, som jeg haaber, det maa blive mig forundt at leve, som jeg altid har været. Jeg tror fuldt og fast paa, at Herren giver os ifølge vore Ønsker, som det staar skrevet i Almas Bog, »enten han ønsker godt eller ondt, Liv eller Død, Glæde eller Samvittighedsnag«, at vi i Virkeligheden er vor egen Lykkes Smed, og at hvis vi har Ærgerrighed til at gøre mere og at fuldføre mere, at Gud da giver os Evnerne gennem vor Flid. Jeg tror fuldt og fast paa Jakobs Lærdom, at »Tro uden Gerninger er død, som Legemet uden Aand er dødt«, og vi ved naturligvis alle, at Legemet ikke er af nogen Værdi for os, naar Aanden forlader det. Vi beholder kun Legemet nogle faa Dage, til vi begraver det.«

Hvad jeg nu ønsker mig af Livet er, at jeg maa kunne udføre mere Aar for Aar, end jeg har udført i den forbigangne Tid, af den Grund, at jeg burde have og jeg tror, jeg har større Forstaaelse af de Pligter og det Ansvar, der hviler paa mig, og som hviler paa os alle, end jeg havde for mange Aar siden. Jeg er inderlig taknemmelig, at min Kærlighed for dette Jesu Kristi Evangelium, som er blevet gengivet til Jorden, som Aarene gaar bliver større og stør-

re, og at der i mit Hjerte er et større Ønske om at arbejde for Sandhedens Udbredelse og Opbygningen af Kristi Kirke her paa Jorden i Dag, end der nogensinde før har været, og jeg synes, at dette burde være et brændende Ønske hos os alle.

Jeg tror, at vi — hvis vi ikke har Ærgerrighed til at udføre noget — at vi kun naar meget lidt i Livet. I Øjeblikket kender jeg ikke til noget, der er mere bedrøveligt, end at en Del af vore Folk, som har mistet denne Aand. Jeg synes, det er helt galt. Hvert eneste Individ burde nære Ønske om at vokse i Kundskab og Dygtighed. Vi opnaar ikke noget ved blot at ville; vi maa samtidig *gøre* det. Jeg er sikker paa, at en ung Mand, som er fuldkomment tilfreds med det, han gør, selv om han kun gør meget lidt og ikke har Vilje til at gøre mere, vil staa stille; men jeg er overbevist om, at hvert Menneske kan udvikle sig fra Dag til Dag, fra Aar til Aar og faa større Evner til at udføre Tingene, som Aarene kommer og gaar.

Jeg fryder mig over Ungdommens Fremgang. Jeg er sikker paa, at der ikke i De forenede Stater, hvor Ungdom samles, som jeg ser her i Dag, er mange, som vilde forpligte sig til, som I har gjort, at efterleve en af Guds Love for Menneskehedens Velfærd. Jeg kan ikke tænke paa en bedre og kraftigere Udtalelse mod de Mennesker, som i Dag arbejder paa at ødelægge Folks Sjæl og Legeme ved at forøge Salget af Spiritus og Tobak, end disse Ord i Visdomsordet. Herren siger: »Jeg advarer eder paa Grund af de ondskabsfulde Rænker, som er og vil være i ondskabsfulde Menneskers Hjerter i de sidste Dage, og advarer eder forud ved at give eder dette Visdomsord som Aabenbaring.«

Jeg har hørt, at de et Sted afslog at leje vor Kirke en Sal til et Guld og Grønt Bal. De sagde, at de ikke havde Raad til at have en Masse unge Mennesker til at ødelægge deres Servietter og Duge med deres Cigaretrygning. Vi fortalte dem, at der ikke vilde findes nogle Cigaretter, og at have flere Hundrede unge Mennesker der uden Cigaretter gjorde et varigt Indtryk. Men saadan har jeg overværet mange af de Sidste Dages Helliges Sammenkomster. Hver eneste af jer, mine kære unge Venner, bærer paa jeres Skuldre denne Kirkes Rygte og Anseelse.

Hver af os har i vor Magt at prædike dette Evangelium, og at prædike det ikke ved Ordet men ved Eksemplet. Evangeliet er sandt. Maa Gud hjælpe os til at leve, det er min ydmyge Bøn, og jeg beder derom i vor Forløsers Navn. Amen. — Uddrag af Præsident Grants Tale ved Aabningsmødet ved Ungdomsforeningernes Konference i Tabernaklet den 10. Juni 1938.

Præsident Heber J. Grants Fødselsdag.

Præsident Heber J. Grant fejrede sin 82 Aars Fødselsdag den 22. November 1938. Trods sin høje Alder nyder Præsident Grant et godt Helbred og er i stadig Vigør under Udførelsen af sine mange Pligter. Den 23. November var det 20 Aar siden daværende Præsident for Apostlenes Raad, Heber J. Grant efterfulgte Præsident Joseph F. Smith som Kirkens Overhoved. I de forløbne 20 Aar er Kirken vokset paa alle mulige Omraader, hvad der ikke mindst skyldes Præsident Grants kloge og indsigtsfulde Ledelse. Vi ærer og respekterer ham som Herrens bemyndigede Profet, og vi haaber, at han endnu maa opleve mange lykkelige og velsignelsesrige Aar til Glæde for hele Kirken.

Hvorfor jeg ikke ryger

af Dorothy Dyer Akers.

Hvis »jeg'et« i den ovennævnte Artikel lyder for personlig, haaber jeg, at De vil tilgive mig, en ukendt studerende ung Pige, da De nok forstaar, at det ikke er saa anmassende som f. Eks. »Hvorfor Piger ikke burde ryge«, fordi det vilde forudsætte, at jeg var en Autoritet paa dette Omraade. Og det er jeg naturligvis ikke.

Der er Masser af Folk, som har Ret til at skrive saadan en Artikel og har gjort det, og har givet Dem glimrende, tekniske Grunde, hvorfor Tobak især er skadelig for Kvinder. Men lad mig berøre Problemet uformelt og fordringsløst, ud fra en af den yngre Generations Synspunkter.

Jeg forsikrer Dem, at jeg er en ganske almindelig Pige, og jeg ryger ikke. Jeg er enogtyve og ligesom enhver anden af Evas Døtre vil jeg gerne være saa tiltrækkende som muligt. Det første Krav er naturligvis et godt Helbred. Der er ikke nogen Charme ved gullige Tænder, en gusten Teint og daarlige Nerver. Jeg ønsker en klar Hud, et rent Smil, og en Aande, der ikke er befængt med Tobak.

Med Tiden gør Nikotin Ansigtshuden gul, akkurat som den gør Fingrene gule, og foraarsager sløv Holdning, skarpe Træk, et anæmisk og mat Blik, en hæs Stemme og Udseende af at være gammel før Tiden. En eller anden har foreslaaet, at det gamle Ordsprog: at en Kvinde er saa gammel, som

hun ser ud, meget vel kunde forandres til: »En Kvinde er saa gammel, som hun ryger.«

De fleste af os var glade for Forandringen fra den mandhaftige Mode til de nuværende yndefulde Faconer. Piger er saa fornuftige, at de ønsker at virke feminine. Cigaretrygning er maskulin og upassende. Hvor grotesk synes det ikke, naar en ung Pige er i Selskabskjole! Jeg tilbragte en Del af mit Liv under Opsyn af en uvidende, usoigneret gammel irsk Kone. Vinter og Sommer havde hun et lille snavset Sjal paa og sad paa Dørtrinet med en Rynke paa sit Læderansigt og med en Pibe i Munden. Men denne Kvinde og hendes Pibe var ikke saa selvmodsigende et Syn som en pæn, velklædt Pige med forvrænget Mund for at afgive Plads til den allestedsnærværende Cigaret.

Tobak indvirker imidlertid mere end paa det ydre Udseende: den er skadelig for det almene Velbefindende. Den gennemsnitlige unge Kvinde af i Dag har en straalende Arv af godt Helbred. Cigaretter er smaa Tyve, der lidt efter lidt stjæler denne Arv.

Jeg var interesseret i at faa at vide, hvor daarligt et Ry Tobakken egentlig havde indenfor lægevidenskabelige Kredse. En lille Smule Studium bringer følgende kedelige Forhold og Kendsgerninger frem i Lyset: Rygning skader Hjertet. Tobakshjertet er et irritabelt Hjerte, der ikke fungerer paalideligt, og som man ikke kan stole paa ved alvorlige Anstrengelser. Tobak foraarsager høt Blodtryk; den forgifter Nerverne, skader Øjnene, mindsker Modstandskraften overfor mange Sygdomme, især Tuberkulose. Den kan undertiden fremkalde Kræft; den skader de unges Vækst, og den svækker Energien og fysisk Styrke.

Nikotin er blot en af de Gifte, der findes i Tobak. Og Nikotinen er saa dødelig, at vi læser om et Tilfælde, hvori mindre end et Gram Nikotin, ikke engang to Draaber, foraarsagede et Menneskes Død. Naar den yngre Generation skødesløst og overlegent kalder Cigaretter »Ligkistesøm«, taler de langt mere Sandhed end Poesi. For Nikotin er en langsomt virkende Gift.

Uheldigvis er en Kvinde ofte tilbøjelig til at blive mere forfalden til denne Vane end en Mand. Det er en karakteristisk kvindelig Egenskab at gaa til Yderligheder — især beklageligt i dette Tilfælde, fordi Cigaretter utvivlsomt er skadeligere for Kvinden end for Manden.

Selv om jeg endnu tilhører den yngre Generation, har jeg haft den usigelige Glæde at være Venner med en Del søde, gamle Mennesker. Og ogsaa jeg ønsker at blive gammel med Ynde og Værdighed. Idelig Klagen og Irritation følger med Rygning. Jo ældre man bliver, desto flere Sygdomme

paadrager man sig, og med de fleste Sygdomme følger gerne, at Patienten ikke har Lov til at ryge. En inkarneret Ryger, der behøver denne Gift, er i Særdeleshed en ubehagelig Person at have om sig.

Fornylig sludrede jeg med en Studiekammeret — en nydelig Pige, altid klædt efter Modens sidste Diktat. Deres første Indtryk vilde være, at hendes kønne lille Hoved aldrig fostrede en alvorlig Tanke. Men jeg vidste, at hun ikke røg, og jeg spurgte hende hvorfor. Hun saa op, straks med og interesseret.

»Bortset fra sundhedsmæssige Grunde,« sagde hun, »tror jeg, at det faar en Pige til at se tarvelig ud. Jeg ved, at jeg sandelig ikke vilde ønske at se min Moder ryge. Og hvis jeg nogensinde skulde faa nogle Døtre, vilde jeg ikke bryde mig om at foregaa dem med et daarligt Eksempel. Jeg tror, at de fleste unge Piger ryger, fordi de ønsker at gøre, hvad de andre gør. Og Mændene siger, at kun faa Piger gør det godt. Den unge Mand, jeg gik med i Sommer, pralede ofte med at sige: »Min Pige ryger ikke!« Saa jeg er stolt over, at jeg ikke ryger. Nutildags er det at være anderledes, naar man ikke gør det.«

Jeg var enig med hende. For nogle Aar siden, naar en Kvinde røg, var det med noget af en Pioner- og Vovemodsaand, selv om den gik i forkert Retning. Nu er det et Særkende ikke at ryge. At ryge er at følge Linjen, hvor der er mindst Modstand. Et af de Argumenter, man altid hører, naar et Menneske forsvarer en tvivlsom Vane, er det Udsagn »personlig Frihed«. Men Nikotinen fjerner ens personlige Frihed og bliver en streng Herre for dens utænkende Slaver. Og hvad mig selv angaar, ønsker jeg at forsvare min personlige Frihed og kæmpe for min Ret til ikke at ryge — nutildags, da man ustandselig bliver tilbudt Cigaretter, og hvor man daglig ser de store Annoncer, der slaar til Lyd for Tobakkens »velsignende« Indflydelse.

En studerende ved et andet Universitet har givet mig sin Mening saaledes: »Hvorfor jeg ikke kan fordrage at se en Kvinde ryge? Fordi det i de fleste Tilfælde er en aabenlys Lyst til at agere. Hun opfører sig, som om dette lille Forsøg paa Fordærvelse af sig selv er sikker paa at vinde Menneskehedens Bifald. De Piger, som ryger for deres Fornøjelses Skyld, er kun faa. Halvfems Procent af dem ryger af samme Grund, de drikker Spiritus — »de kan ikke være andet bekendt«. Og den Slags »Argumenter« irriterer mig.

Den unge Pige tror noget om sig selv, drikker med Elegance og Rutine, faar et blaseret Blik, ser paa Verden gennem halvt lukkede Øjne og forestiller sig i sin Naivitet, at Verden ligger for hendes Fod. Men det gør den ikke.

Masser af unge Mænd, som selv er uforbederlige Rygere, raaber højst i deres Misbilligelse. Deres Forklaring lyder noget i denne Retning: »Ja, det irriterer mig — det er „alt.«

Forholdet er det, at en Kvinde, der ryger, støder ens Sans for det æstetiske. Rygning passer ikke rigtig for Kvinder og for den Sags Skyld heller ikke for Mænd.«

Og derfor ryger jeg ikke. Jeg sætter Pris paa at bevare mit gode Helbred, klare Teint, stærke, hvide Tænder, friske Aande, min personlige Frihed og min Selvrespekt. Desuden maa jeg passe paa mine Penge — eller i det mindste vil jeg sørge for, at de bruges, hvor de ikke bogstaveligt gaar op i Røg.

Sangens Magt

af Bjarne Hansen, København.

Naar jeg lytter til Sangens indtrængende Kalden,
Da lyder dens brusende Toner
Som en saare stor Hær,
Der marcherer frem mod de endeløse Sletter.

Maalet den sætter er Menneskesjælen,
Den opløfter mit Sind fra det iskolde Mørke,
Fylder min Sjæl med Lys og Styrke,
Kalder den bort mod de evige Riger.

Den bringer dig Haab
Du som før var forstenet,
Din Sjæl bliver varm
Dit Sind saa berenet.

Atter du føler som bæres du paa Vinger,
Sjælen er frigjort,
Mod de evige krystalklare Regioner den let sig svinger
For der at møde min Skaber paany.

Den forenes med Renhedens Hand
Der var den givet.
Lovpriser sin Skaber for frigjorte Timer,
Dvæler ved Haabet om atter paany
at møde i Sangen med fuld Harmoni.

De døde skal leve

af Ældste James E. Talmage.

»Hvor kan det holdes for utroligt hos eder, at Gud opr ejser døde?« (Ap. Gern. 26: 8).

Saaledes sagde Paulus til Kong Agrippa, da han stod foran ham som Fange i Lænker henved tredive Aar efter vor Herres Opstandelse. Paa den Tid maatte Apostlene og de Hellige udstaa svære Forfølgelser paa Grund af deres haardnakkede Vidnesbyrd om den korsfæstede og opstandne Kristus. De indflydelsesrige Saducæere forkastede Læren om en virkelig Opstandelse; men alle, undtagen de faa, der havde modtaget Kristendommen gennem Tro og Omvendelse, erklærede Vidnesbyrdene om Kristi Opstandelse for Opdigt og Bedrageri.

James E. Talmage

At Jesu Aand kom tilbage fra Aandernes Opholdssted og igen iførte sig det Legeme, der var lagt i Graven, fremgaar tydeligt af den hellige Skrift. I den tidlige paa denne Historiens højst mindeværdige Søndag, blev han set af Marie Magdalene og derefter af andre, blandt hvilke det tillodes nogle ærbødigt at berøre hans Fødder. Om Aftenen stod han midt iblandt Apostlene og beroligede dem under deres Frygt med disse Ord: »Ser mine Hænder og mine Fødder, at det er mig selv; føler paa mig og ser, thi en Aand har ikke Kød og Ben, som I se, at jeg har.« (Luk. 24: 39)

At det Legeme, i hvilket han viste sig for dem, var det selv samme Legeme, hvori Herren havde levet iblandt dem, fremgik tydeligt af den Kendsgerning, at han viste dem Saarene, der var tilføjet ham under Korsfæstelsen. For yderligere at overbevise disse sine hengivne Tjenere om, at han ikke var en skyggeagtig Form, et immaterielt Væsen, men en levende Personlighed med legemlige Organer, siger han til dem: »Har I noget at spise?« De bragte ham stegt Fisk og anden Føde, og han »spiste det for deres Øjne.«

Kristus var den første af alle Mennesker til at stige op fra Graven med Aand og Legeme genforenet, en opstanden og udødeliggjort Sjæl. Derfor kaldes han med Rette »Førstegrøden af de hensovede« og ligeledes »førstefødt ud af de døde« og »den førstefødte af de døde.« (I. Kor. 1: 5). Den saaledes tilvejebragte Sejr over Døden af den forud beskikkede Forløser for Menneskene var i Overensstemmelse med talrige og uomtvistelige profetiske Vidnesbyrd. At en virkelig Opstandelse skal komme til alle dem, der har eller vil komme til at leve og dø paa Jorden, er lige saa kraftigt bevidnet af Skriften.

Der er omtalt to almindelige Opstandelser; vi kan kalde dem den første og den anden, eller de retfærdiges og de uretfærdiges Opstandelse. Hør Kristi egne Ord vedrørende de døde og deres Genopvækkelse: »Thi den Time kommer, paa hvilken alle de, som ere i Gravene, skulle høre hans Røst, og de skulle gaa frem, de, som have gjort det gode, til Livets Opstandelse, men de, som have gjort det onde, til Dommens Opstandelse.« (Joh. 5: 28—29).

Den første Opstandelse begyndte med Jesus Kristus og fortsattes derefter; thi vi læser: Og Gravene aabnedes; og mange af de hensovede Helliges Legemer bleve oprejste, og de gik ud fra Gravene efter hans Opstandelse og kom ind i den hellige Stad og viste sig for mange.« (Math. 27: 52—53). Men de retfærdiges Opstandelse vil som et Hele finde Sted paa den Tid, da Herrens andet Komme i Herlighed nærmer sig og vil foregaa i en bestemt Orden som antydet af Paulus: »Men nu er Kristus oprejst fra de døde som Førstegrøden af de hensovede. Thi efterdi Død kom ved et Menneske, er ogsaa de dødes Opstandelse kommet ved et Menneske. Thi ligesom alle dø i Adam, saaledes skulle ogsaa alle levendegøres i Kristus. Dog hver i sin Orden; som Førstegrøde Kristus, dernæst de, som tilhøre Kristus, ved hans Tilkommelse.« (I. Kor. 15: 20—23).

Tusindaarsriget vil blive indviet med en herlig Forløsning af de retfærdige fra Dødens Magt, og om disse er det skrevet: »Salig og hellig er den, som har Del i den første Opstandelse; over disse har den anden Død ikke Magt, men de skulle være Guds og Kristi Præster og skulle være Konger med ham i de Tusinde Aar«, og som Modsætning hertil læser vi om de uretfærdige: »De øvrige af de døde bleve ikke levende, førend de Tusinde Aar var tilende.« (Aab. 20: 5—6).

Om hans nær forestaaende Tilkommelse og Forskellen paa de retfærdiges og de uretfærdiges Opstandelse har Herren udtalt sig paa følgende Maade i Aabenbaring i denne Tidsalder: »Lytter, — thi Herrens store Dag er nær, thi

Dagen kommer, da Herren skal lade sin Røst høre fra Himmelen. Himlene skulle bæve, Jorden skælve, og Guds Basun skal lyde baade længe og højt og sige til de slumrende Nationer: I, Hellige, staar op og lever; I Syndere, bliver og slumrer, indtil jeg atter kalder.« (Pagtens Bog 43: 18).

Mormons Bog er meget uforbeholden i dens Beskrivelse af Legemets Opstandelse: »Og der er en Død, som kaldes en timelig Død, og Kristi Død skal løse den timelige Døds Baand, paa det at alle skulle blive oprejste fra denne timelige Død; Aand og Legeme skulle atter blive forenede i deres fuldkomne Skikkelse; baade Lem og Ledemod skulle atter komme til deres eget Legeme, ja ligesom vi nu ere; og vi skulle fremstilles for Gud med den samme Bevidsthed, som vi nu have og med en klar Erindring om al vor Skyld. Og denne Genoprejsning skal blive alle tildelt, baade gamle og unge, baade Trælle og fri, baade Mænd og Kvinder, baade ugudelige og retfærdige; og end ikke saa meget som et Haar af deres Hoveder skal blive tabt; men alting skal bringes tilbage til sin fuldkomne Skikkelse, som det nu er eller i Legemet og skal fremføres og fremstilles for Kristi Sønnens, Gud Faderens og den Helligaands Domstol, hvilke er en evig Gud, for at dømmes efter deres Gerninger, enten de ere gode, eller de ere onde.« (Alma 11: 42—44).

De første Betingelser.

Evangeliets første Principper og Ordinanser er: 1) Tro paa den Herre Jesus Kristus; 2) Omvendelse; 3) Daab ved Begravelse i Vandet til Syndernes Forladelse; 4) Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave. Lydighed mod disse Krav er den første Betingelse for Ophøjelse i Guds Rige. De danner Grundvolden for videre Fremgang.

Formanet og advaret.

Paa Grund af de ondskabsfulde Rænker, som vil findes i ondskabsfulde Menneskers Hjerter i de sidste Dage, har Herren advaret de Sidste Dages Hellige mod Brugen af The, Kaffe, alkoholholdige Drikke og overdreven Brug af Kød. Gud har lovet store Velsignelser til dem, som vil lytte til dette Raad og vandre i Lydighed til hans Befalinger.

Ægteskabspagten.

Borgerlig Vielse er bindende, indtil Døden adskiller de to, som indgaar en Pagt. Herren har imidlertid sørget for, at Ægteskabspagten kan fortsættes ind i Fremtiden, og at Familieforbindelsen kan være lige saa virkelig herefter, som den er for nærværende Tid. Medlemmer af Kirken, der fremlægger de tilbørlige Erklæringer, kan modtage denne uvurderlige Velsignelse ved at blive viet i Guds Tempel.

Guds Love er bindende baade for døde og levende. Herren har beredt et Middel, hvorved de, som er døde, kan annamme Evangeliet gennem stedfortrædende Arbejde af dem, som er i Live. Dette Arbejde bliver udført i Herrens Tempel og udgør et af de Hovedansvar, som paahviler de Sidste Dages Hellige.

At forstaa alt er at tilgive alt.

Joseph Smith fortæller om en Kvinde, som paastod, at hun havde den Gave, at hun kunde skelne mellem de onde og gode Aander. En Dag kom denne Kvinde frem med meget svære Anklager mod en Søster, idet hun sagde, at Aanden oplyste hende om disse Ting. Det blev senere bevist, at vedkommende Søster var uskyldig i de Ting, hun blev anklaget for.

Hvor ofte sker der ikke noget lignende hos os. Naar vi hører denne Beretning, synes vi alle, at det er forfærdeligt, at saadanne Ting kan ske. Og dog er vi alle mere eller mindre Skyld i samme Forbrydelse, hver Gang vi udtaler en Dom over en Person eller Sag, som vi ikke har det grundigste Kendskab til.

Faa Ting har bragt mere Sorg inden for vor Broder- og Søsterskare end netop denne Ting. Og det farligste ved det hele er, at vi ikke altid er os bevidst, at vi gør noget forkert. Vi har maaske hørt noget ufordelagtigt om en eller anden. Vi tror det, og finder det sandsynligt, vi fortæller det videre, uden at skænke det synderlig Eftertanke. Men maaske har vi derved været med til at anrette Skade og Sorg, som er helt uoprettelig.

Husk det gamle Ord: »At forstaa alt, er at tilgive alt.«
Lad os overlade Dommen til ham, som forstaar alt.

Den danske Missions Historie.

(Fortsat).

Den 29. November 1851 skrev Broder Petersen et Brev til Byens Myndigheder, hvori han bad om Beskyttelse ifølge Landets Love. Samme Dag blev han kaldt op til Borgmesteren for at forklare, hvorfor han havde udført Daabshandlingerne uden Myndighedernes Tilladelse; det blev ham i de stærkeste Vendinger forbudt at døbe eller holde Møder saa længe hans Sag verserede for Retten. Pøbelen havde den Dag besluttet at eskortere ham ud af Byen, men ved Politiets Mellemkomst blev dette forhindret, eftersom det var forbudt Folk at samles i større Antal end to eller tre.

Den 1. December blev Ældste Petersen af Byfoged Finne anmodet om at sende sine Papirer saa hurtigt som muligt til Amtmanden i Arendal. Han overrakte med det samme den Mand, der bragte ham denne Ordre, sine Papirer, som altsammen blev sendt til Amtmanden.

Urolighederne fortsatte til den 4. December, da et stort Bryllup, som fejredes i Byen, bortledede Folks Opmærksomhed.

»Søndag Aften den 7. December 1851,« skriver Ældste Petersen, »samledes vi fire Brødre Svend Larsen, Peter Adamsen, John Olsen og jeg selv i et Overværelse i Broder Larsens Hus. Ved denne Lejlighed bekræftede jeg Peter Adamsen og John Olsen som Medlemmer ved Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave. Efter denne Handling fik vi fire Nadveren, som for første Gang blev administreret ved guddommelig Myndighed i Norge. Jeg følte mig i Sandhed taknemmelig for denne velsignede Dag og priste Herrens Navn, fordi han havde hørt mine Bønner.«

Saaledes blev Isen brudt i »gamle Norge« og de første omvendte tillagt Kirken i dette Land, der, ligesom de øvrige skandinaviske Lande har spillet en saa fremtrædende Rolle i de Sidste Dages Helliges Missionær-Historie; men de Begivenheder, som straks fulgte efter disse Daabshandlinger, skulde sætte de første Missionærer og Medlemmer i dette Land paa en haard Prøve. Gennem Voldshandlinger, Forfølgelser, Fængslinger og haarde Prøvelser førte Vejen til Kristi Kirkes heldige Oprettelse i Norge.

Ved det omtalte lille Møde forfattede Ældste Petersen Salmen Nummer 148 i Sangbogen: »Hør os, Immanuel, vi dig anraabe«. Tidligere, da han først opholdt sig i Østerrisør, havde han skrevet Nummer 27: »O, hører I Slægter

paa Jorden et Ord« og Nummer 78: »Zion, naar paa dig jeg tænker.«

Den 8. December blev Ældste Petersen kaldt op til Borgmesteren og ifølge skriftlig Redegørelse, som var blevet modtaget fra Amtmanden, blev han beordret til nøje at rette sig efter Straffelovens Paragraf 21, Stykkerne 17 og 18, hvori det fastslaas, at kun saadanne, som Loven anerkender som Præster, har Ret til at døbe eller udføre kirkelige Handlinger. Ældste Petersen blev truet med Fængsling, hvis han ikke holdt sig Loven efterrettelig.

Omtrent tre Uger senere modtog han et Brev fra Østerrisørs Borgmester, hvoraf vi gengiver følgende:

»Ifølge Ordre fra Nedenæs og Robygdlagets Amt af 17. ds. returnerer jeg hermed de Dokumenter, som jeg fik den 1. ds., nemlig Kaldsbrev og Anbefalingsskrivelser, dateret den 4. September og den 1. Oktober og ligeledes Nummer 2 af Tidsskriftet »Skandinaviens Stjerne«, og jeg informerer Dem ogsaa om, at man ikke anerkender Dem som Præst eller Forstander for nogen Menighed her i Landet, og som Følge deraf maa De ikke udføre nogen Handling i denne Egenskab, og Amtet forbeholder sig herefter Retten til at afgøre, hvorvidt der vil blive rejst Tiltale imod Dem for at have udført Daabshandlinger.«

Paa Grund af Østerrisør-Myndighedernes Modstand havde Ældste Petersen tidligere besluttet at rejse fra Byen og finde en anden Arbejdsmark; men før han kunde udføre denne Beslutning, var han Genstand for et andet Pøbeloverfald. Omkring Kl. 9 om Aftenen den 11. December 1851 blev Skipper Larsens Hus omringet af en larmende Hob, som ret hurtigt brød ind i Huset, idet de befalede, at Mormonpræsten skulde overgives i deres Hænder. De tændte et Lys og gennemsøgte Huset for at finde ham. De undersøgte hver eneste Krog og hvert Hjørne i Huset med Undtagelse af den snævre Skorsten, som Ældste Petersen var kravlet op i, og hvor han skjulte sig, indtil Faren var drevet over. I Løbet af Natten blev Døren brudt op to Gange, men Voldsmændene kunde ikke finde den, de søgte. Senere blev Skaren splittet af Politiet, og Ældste Petersen vovede sig ud fra sit ret ubehagelige Skjulested i en Dragt, som fordrede megen Sæbe og Vand. Næste Dag blev Voldsmændene ført for Retten; men de blev aldrig straffet.

Søndag den 14. December 1851 kom der en Mand ved Navn Svend Peter Larsen fra Frederiksstad for at faa en Samtale med Ældste Petersen. Herr Larsen var en religiøs Mand og blev snart interesseret i de Lærdomme, som blev fremsat af Missionæren, der i flere Dage havde bedt oprigtigt, at Herren vilde hjælpe ham bort fra Østerrisør og finde et Sted, hvor han kunde gøre mere godt. Herr Larsen skulde til Bergen, og Ældste Petersen, der betragtede ham

som et Sendebud fra Gud, besluttede sig straks til at tage med ham. Efter at have taget en bevæget Afsked med de faa Medlemmer i Østerrisør, sejlede han derfra med Skibet »Den gode Hensigt«, der ejedes af hans nye Ven Svend Peter Larsen. Det var den 16. December 1851. Den næste Dag kom de til den lille By Arendal, hvor Skibet lagde til et Par Dage, hvad der gav Ældste Petersen Lejlighed til at tale med en Del religiøst interesserede Mennesker i Byen; blandt dem var der en Købmand ved Navn Scheveland, til hvem han bar et kraftigt Vidnesbyrd og gav nogle Traktater. Rejsen fortsattes fra Arendal den 20. December. Natten mellem 22. og 23. var Skibet lige ved at løbe paa Grund, og Passagererne blev kun reddet ved Broder Petersens Anstrengelser, han var ved Roret, og ved Anvendelsen af alle sine fysiske Kræfter lykkedes det ham at faa den lille Skude drejet.

Skibet landsatte Passagererne i Mandal den 4. Januar 1852.

Fra Missionsmarken.

Bryllup i Esbjerg.

Lørdag den 29. Oktober 1938 havde Esbjerg Gren den Glæde atter at være Vidne til et Bryllup, idet Søster Selma Pedersen og Broder Peder Olsen indtraadte i det hellige Ægteskab. Den borgerlige Vielse fandt Sted Lørdag Formiddag, og om Eftermiddagen Kl. 17 kørte det unge Par ud til Kirken, som var smukt pyntet, og hvor Søskende og Venner ventede. Vielsesceremonien udførtes af Missionspræsident Mark B. Garff. Vi ønsker gennem »Stjernen« det unge Par al mulig Held og Lykke.

AARHUS: Søndagsskolen afholdt Fest den 8. November 1938 til Fordel for Juletræsfesten. Der blev udført et udmærket Program. Festen var godt besøgt, idet 45 Børn og 40 Voksne var til Stede.

SILKEBORG: Onsdag den 19. Oktober 1938 havde Missionærforeningens Repræsentant i Silkeborg arrangeret en Fest til Fordel for Dansk Missionærforening. Festen, der ledes af Broder Orvill Thomsen, forløb udmærket. Den indbragte et pænt lille Overskud og var besøgt af ca. 50 Personer.

Dødsfald i København.

Rasmus Olsen

Broder Rasmus Sørensen Olsen afgik ved Døden den 1. November 1938 og blev bisat fra Kirken Søndag den 6. November under meget stor Deltagelse. Den store Sal var meget smukt pyntet, og et Utal af Kranse og Blomster dækkede Kisten og Gulvet. Gudstjenesten formede sig som en smuk Hyldest til vor afdøde Broder og Ven. Der blev talt af Ældsterne Leland C. Hansen og Orson B. West samt Missionspræsident Mark B. Garff, der alle i varmt følte Ord gav Udtryk for deres Sorg over Broder Olsens Bortgang. Broder Olsen efterlader sig Hustru og 4 Børn, to Sønner og to Døtre. Broder Olsen levede og døde som en trofast Sidste Dages Hellig. Ære være hans Minde! Vi udtrykker vor Medfølelse med de efterladte og beder Herren velsigne dem.

Tak

Paa Familiens og egne Vegne ønsker jeg paa denne Maade at rette en hjertelig Tak til alle, som viste Deltagelse ved vor kære Mand og Faders Sygdom, Død og Begravelse. En særlig Tak til Præsident og Søster Garff samt Missionærerne Leland C. Hansen og Joe D. Mortensen for al Venlighed og Hjælp.

Ane Olsen.

KØBENHAVN: Den 13. Oktober 1938 fejrede Søster Laura Hansen sin 70 Aars Fødselsdag. Søster Hansen har i mange Aar været et trofast Medlem af Kirken og ligeledes taget aktiv Del i Arbejdet, især i Den kvindelige Hjælpeforening, som hun elsker og omfatter med levende Interesse. Vi haaber og ønsker af Hjertet, at Søster Hansen maa faa en fredfyldt og velsignet Livsaften.

KØBENHAVN: Et andet trofast Medlem, Søster Otto, fejrede den 12. November 1938 sin 61 Aars Fødselsdag. Søster Otto har kun været Medlem af Kirken et Par Aar, men har i den Tid ved sin noble Fremtræden og hjertelige Væsen vundet sig mange Venner, som sætter stor Pris paa hende. Vi ønsker hjertelig til Lykke.
